

bobolja. Vsekdar je po njih občutila nekako zadovoljstvo in srečo. Ker je tudi pozneje imela mnogo skrbi in žalosti in so jo tudi pogosto boleli zobje, je postala morfinistinja; saj si je pomoček lahko pribavila iz moževe domače lekarnice. Ko se je pojavilo kronično zastrupljenje, se je lotila še kokaina, češ, da se z njim odvadi morfija. Pred letom dni so se že pojavili simptomi zastrupljenja in pred tednom delirij. Na kliniki so jo polagoma odvadili morfija, a kokain so ji takoj ustavili. In dasi je bila že popolnoma prepadla ter je bila videti že hudo otrovana po morfiju, se je potem, ko ni več uživala morfija, hitro pomladila ter zredila; jed ji je šla v slast, spala je mirno in trdno, in popustila jo je onemoglost in zlovoljnost; niti se je ni poslej nikoli več lotila poželjivost po opijatu, dasi je prebila v morfinskem zavetišču le nekaj nad mesec dni, in nič več se ni vdala morfinizmu.

Po dolgem času v znani vasi.

V
dolu potok se vije
Sred polja kot kača srebrna;
Mlin bel, zidan ob njem stoji
V okviru temnozelenem,
V senci visokoraslih dreves . . .

Ti travniki, ta potok, ta mlin
In to polje, na polju kapela
In to dekle iz tihe vasi . . .

Bilo je . . . v mladem času;
Božje je jutro dihalo
Vsem božjim stvarjem ljubezen,
In meni in tebi,
Dekle, iz tihe vasi . . .

Ivo Brežnik.

Zvečer.

D
an mre — rojeva se noč,
Tiha in mirna, brez zvezd . . .
Bojim se te, noč; objela
Me boš z vso težko močjo . . .

In potem, potem ne bo prostora
Za me na vsi širni zemlji.
Kam, kam naj bežim pred tabo,
Mogočna mati svinčenih misli?

Ivo Brežnik.